

ECONOMIC METALANGUAGE

Associate Professor, Ph D, Ana-Maria DUDĂU
“Constantin Brâncuși” University of Târgu-Jiu

ABSTRACT. Economic terminology is in the highest degree, dynamic. The dynamics are manifested in both the forms of expression, as well as the meanings and is subject to continuous developments extralinguistic realities. Current economic terminology combines tradition and innovation, report variables. In the late twentieth century is a development of economic metalimbajului in texts and dictionaries, increase quantitatively the number of terms, and in quality, diversifying the forms of expression of economic terminology. Thus, thanks to the emergence of new economic realities and the evolution of economic thought continues to forms of substitution terms, this "overlapping terms reflecting the cumulation concepts" Inventory of economic terms contains a core of the old terms, and in common language (related to trade, labor relations, taxes ("taxes"), monetary units, etc.), and loans for new concepts and realities.

KEY WORDS: neologia, sintagmatici terms, domestic polysemy, innovation, coding.

Este cunoscut faptul că terminologia este una dintre noile ramuri ale lingvisticii. Ca disciplină, ea se bazează nu numai pe principii lingvistice, ci se impune, mai întâi, prin natura ei specifică de interdisciplinaritate, care ține de determinarea originii termenilor, de studiul fundamental al conceptelor, de organizarea și transmiterea cunoașterii. Pentru ca aceasta să nu ducă la confuzii și la sensuri ambigue, se impune o elaborare și interpretare corectă a semnificației conceptelor din domeniul respectiv.

Un aspect important care trebuie luat în considerare ține de modul în care intervin, în evoluția limbii, factorii interni și cei externi. Problema progresului în limbă este o parte a problemei dinamicii ei, iar problema cauzei modificărilor comportă și ea numeroase aspecte complexe. Epoca contemporană se caracterizează prin extinderea și amplificarea relațiilor. Orice studiu în domeniul terminologiei se bazează pe o anumită definiție raportată la noțiunile de *termen* și *terminologie*. Problema terminologiei, în general, și a definiției termenului, în special, au fost puse în discuție de mai mulți cercetători. Prin natura sa, terminologia tratează în mod deosebit termenii categorematici, celelalte grupe fiind mai ales de domeniul lexicologiei. În terminologie se analizează și termeni consignificativi, îndeosebi în contextul familiilor de termeni, în care rădăcina este un termen categorematic, precum și în sintagme.

Vom constata că termenului îi sunt specifice două funcții: *funcția denominativă* și *funcția de reflectare (motivare)*. Prima funcție rezultă din faptul că orice termen este cuvânt, nu și invers, deoarece nu fiecare cuvânt este termen. Termenul este o resursă semiotică de stabilire a corespondenței *semnificat-semnificant*, având în vedere tranșa sonoră și tranșa grafică. Deci, termenul este analizabil ca și cuvântul. Dacă termenii ar avea numai *funcție denominativă*, atunci

terminologia ar avea aceeași semnificație ca și nomenclatura, care, în conformitate cu primul ei sens, reprezintă de asemenea „totalitatea termenilor întrebuiți într-o anumită specialitate sau într-un anumit domeniu de activitate, de obicei organizați metodic” Dintre domeniile studiate de noi, **economia** înregistrează cea mai mare deschidere către publicul larg prin modificările economice importante și continue din societatea noastră, care determină nu numai introducerea unor termeni noi, ci și modificarea semantică (schimbare de sens sau atribuire de noi sensuri) a unor termeni mai frecvenți. Mulți termeni îi interesează pe vorbitori, întrucât buna cunoaștere a sensurilor economice poate contribui la o înțelegere mai corectă și adecvată a fenomenelor economice, a actelor, deciziilor etc. care le pot influența existența cotidiană (în bine sau în rău). Difuzarea termenilor și a semnificației acestora se datorează în principal presei scrise și electronice, emisiunilor de radio sau de televiziune. Prin urmare, lexicul economic se caracterizează prin *circuit deschis*, nu se limitează la texte de strictă specialitate, ci, prin mass-media mai ales, interesează și vorbitorul obișnuit sau mediu. Limbajul economic, așadar, constituie un cod relativ deschis.

Pentru a identifica unele aspecte caracteristice terminologiei economice, am urmărit actualizarea unor termeni în texte românești de diferite tipuri. Am constatat că unii termeni se caracterizează prin stabilitate, pe când alții, în funcție de context, prin „deviații” semantice mai mult sau mai puțin îndepărtate de sensul de bază al termenului în domeniul în care circulă, ceea ce determină concluzia că actualizările contextuale pot oferi informații asupra evoluției acestei terminologii.

Discursul științific economic (DSE) este un discurs divers, care oferă variate forme de manifestare, individualizate de specificul sectoarelor de activitate economică.

În interiorul discursului economic se evidențiază două mari modele: *modelul „ezoteric”*, adresat unor „insideri”, unui grup de specialiști în domeniul economic, și *modelul „exoteric”*, adresat publicului larg ce posedă o sumă mai mare sau mai mică de cunoștințe de specialitate, iar între acești doi poli se manifestă o gamă variată și complexă de producții discursive: tratate, articole, analize, studii de caz, comunicări științifice, expresii specifice activității economice de marketing, turism-servicii, tranzacții internaționale etc. [2, p. 39].

Analizând secvențial terminologiile unor domenii diferite, se observă că ponderea cea mai mare îi revine clasei neologismelor latino-romanice, adaptate sau neadaptate. Concomitent, se remarcă în această perioadă o tendință clară de înlocuire a termenilor străini prin cuvinte românești (calcuri, perifraze, termeni derivați etc.) sau de un relativ control al neologismelor (tendință care se diminuează în perioadele ulterioare). Însă cumulul de sensuri noi la termenii tradiționali (deja polisemantici, în mare parte) duce la o sărăcie lexicală a limbii, la supralicitarea semantico-stilistică a cuvintelor interne (o „inflație terminologică”, după expresia lui Dubois [3, p. 107]), la lipsa lor de precizie, incompatibilă cu caracterul univoc al termenilor științifici. Împrumuturile lexicale rezolvă asemenea inconveniente, de aceea româna recurge masiv la ele, îndeosebi după 1830-1840 și în deceniile următoare.

Prin urmare, principala cauză externă care favorizează intrarea împrumuturilor într-o limbă ține de dinamica civilizației. „În terminologia tehnică și științifică a ocoli cuvântul nou ar însemna același lucru ca și cum în producție s-ar înlocui procedeele industriale prin practici meșteșugărești”, conchide, în acest context, Stelian Dumistrăcel [4, p. 47].

Terminologia economică este, în cel mai înalt grad, *dinamică*. Dinamica se manifestă atât la nivelul formelor de exprimare, cât și la nivelul sensurilor și este condiționată de evoluția continuă a realităților extralingvistice.

Terminologia economică actuală îmbină *tradiția* și *inovația*, raport variabil. În secolul al XX-lea se remarcă o dezvoltare amplă a metalimbajului economic în texte și în dicționare, crește sub aspect cantitativ numărul de termeni, iar sub aspect calitativ, se diversifică formele de exprimare ale terminologiei economice.

Astfel, grație apariției unor realități economice noi și evoluției gândirii economice, continuă substituirea unor forme de termeni, acest „cumul de termeni reflectând cumulul de concepte” Inventarul de termeni economici conține un nucleu de *termeni vechi*, prezenți și în limba comună (ce țin de comerț, relațiile de muncă, impozite („dări”), unitățile monetare ș.a.), și *împrumuturi* care desemnează realități și concepte noi.

Modernizarea terminologiei economice este relevantă în special în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când tipăriturile cu caracter economic și noile cursuri de la instituțiile de învățământ pun în uz termeni preluați din limbi străine, preponderent din franceză.

O altă distincție semnalată de specialiști este cea dintre *neologia primară* și *neologia traductivă* [5, p. 37]: se consideră *neologie primară* situația în care un nou termen este creat odată cu apariția unui nou concept și *neologie traductivă* situația în care termenul și conceptul există deja într-o limbă și este transpus/echivalat sau i se găsește un corespondent într-o altă limbă sub forma unui termen care nu exista până atunci în limba-țintă. Cel mai frecvent, putem vorbi despre neologia primară în cazul unor descoperiri științifice, al unor laboratoare de cercetare, al fabricării de noi produse etc. Sporadic, unii termeni științifici și tehnici de origine greacă și latino-romană apar, începând cu secolul al XVII-lea, și în calendare; mai târziu, numărul lor crește enorm în legătură cu traducerea și adaptarea cărților de popularizare a științei [198]. Inventarul de termeni economici conține un nucleu de *termeni vechi*, prezenți și în limba comună (ce țin de comerț, relațiile de muncă, impozite („dări”), unitățile monetare ș.a.), și *împrumuturi* care desemnează realități și concepte noi.

Termenii vechi reprezintă *tradiția* în domeniu, fiind frecvenți și astăzi, uneori cu modificări semantice: *arendă, chirie, avere, bani, daună, cumpărare, vânzare, cheltuieli, venituri, împrumut, dobândă, câștig, creștere, scădere, marfă, monedă, plată, preț, schimb, târg, piață, muncă, vamă, datorie, amanet* etc.

O serie de termeni vechi denumind dări, taxe, amenzi sau „cadouri”, altfel spus, „obligații fiscale”, au ieșit sau ies din uz de-a lungul secolului al XIX-lea, rămânând în istoria limbii române ca arhaisme sau regionalisme: *cantariatica, (h)avaet, bir, bărbântă (berbință), brudină, butărit, camână (camină), ciohodărit, cislă, cotărit, curuncă, dabilă, dajdie, danie, desetină, dijmă, filotimon, folărit, gărdurărit, gloabă, iliș, ispașă, marhă, mazădă, mortasipie, oboroc (obroc), ruptă, ruptoare, salinagiu, săpunărit, solărit (solărie), vinărici (vinărit)* etc. [6].

Dintre termenii citați, *vadea, mofluzlâc, anarghirie, periusia, cu vurma* au ieșit din uz, *magazin, mezat, arvună, învoire, tocmeală* se întrebunțează în limba comună sau în limbajul popular, *așezământ* și *făgăduință* se utilizează cu alte sensuri, non-economice. Din seria *contracciu, contractier, contractuitor* nu s-a impus nicio formă: termenul consacrat este *contractant*, afirmat ulterior grație influenței limbii franceze.

Unele serii sinonimice, constituite din termeni de origini diferite și circulând în diverse regiuni, se destramă de-a lungul vremii, afirmându-se un singur termen. Este cazul seriei

adămană (< magh.), *aslam* (< tăt.), *sprințară-avuție* (atestat în *Psaltirea Scheiană*, p. 397), *asupra* (< lat.), *uzură* (< lat., fr.), *camătă* (< sl., ngr.), din care s-a impus numai *camătă*, care circulă și astăzi (în limba comună) și are și o familie lexicală (*cămătar*, *cămătăreasă*, *cămătărie*, *cămătăresc*, *cămătărește*).

Alți termeni vechi, cum ar fi *învoială* sau *tocmeală*, au început să fie concuși în secolul al XIX-lea de neologismele *acord* și *contract*, fiind „expulzați”, în veacul următor, în limbajul popular.

Statutul de termeni economici este confirmat de sintagmele *tocmeală agricolă* și *învoială agricolă*, care desemnau în România, între anii 1866 și 1945, contractul încheiat între moșieri (sau mari arendași) și țărani la luarea în arendă de către aceștia din urmă a unor parcele de pământ (DEX 1998).

Fără determinativ, termenii circulau și mai devreme: „Dacă s-au făcut *tocmeli* între contractuitori (...), actul *tocmelii* (...) s-au iscălit de către amândouă părțile” (CC, 439).

Parcurgând texte din epocă (manuale, studii și articole de presă, compendii de documente economice), constatăm că limbajul acestora este unul amalgamat, de tranziție, în care *tradiția* se combină cu *inovația*. Modernizarea terminologiei economice este relevantă în special în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când tipăriturile cu caracter economic și noile cursuri de la instituțiile de învățământ pun în uz termeni preluați din limbi străine, preponderent din franceză.

Astfel, se vorbește despre doctrine și politici economice: *mercantilism*, *fiziocratism*, *protecționism*, *liber-schimbism*; despre instituțiile nou formate: *case de economii și prevedere*, *case rurale*, *Curtea de Conturi*; despre necesitatea dezvoltării *cooperăției*: *cooperăție de aprovizionare*, *cooperăție de desfacere*, *cooperăție meșteșugărească*, *cooperăție de credit*; despre activitățile esențiale ale economiei (politice): *producțiunea avuțiilor*, *împărțirea sau distribuțiunea avuțiilor*, *consumățiunea avuțiilor*, *dezvoltarea industrială*, *percepțiunea dărilor*, *aplicarea de impozite*, *comerțul intern*, *comerțul exterior*, *balanță comercială* etc. (P.S. Aurelian, *Elemente de economie politică*, 1889).

Am selectat din *Convorbiri economice* o serie de termeni care ilustrează dezvoltarea domeniului și a limbajului asociat acestuia: *avans*, *avantage* (și *avantagiuri*), *cauțiune*, *cecuri*, *concesie*, *concesionar*, *contribuitor* (și *contribuabil*), *corporațiune*, *corupțiune*, *divident*, *excedent*, *fonduri*, *garant*, *industriaș*, *ipotecă*, *liber-schimb*, *monopol*, (*a*) *negocia*, *operațiuni*, *plasament*, *prohibițiune*, *rentă*, *scadență*, *scont*, *speculațiuni*, *speculă*, *transfer*. Mulți termeni sunt sintagmatici, complecși, frazeologia limbajului specializat fiind încă o dovadă a evoluției domeniului în limba română: *bancă rurală*, *bancă de schimb*, *bancă de scont*, *bilete de bancă*, *bonuri ipotecare*, *casă de depozite*, *cereri și oferte*, *circulațiunea banilor*, (*a*) *contracta datorii*, *contrațiunile emisiunilor*, *conversiunea rentei*, *crisă comercială*, *datorie consolidată*, *datorie flotantă*, *detentor de rentă*, *echilibrarea budgetelor*, *efecte de comerț*, *proprietate ipotecată*, *stagnațiunea comerțului*, *valoare nominală*, *variațiuni de prețuri* etc.

Neologismele din *Convorbiri economice* sunt de origine latino-romanică (franceză, italiană, latină), dar și de origine engleză. Termenii noi se amestecă într-un mod oarecum bizar (pentru cititorul zilelor noastre) cu lexemele vremii: *toptangiu* „angrosist”, *mușteriu* „cumpărător, client”, „bani *platnici* în termen de...” „plătibili”. Și în scrierile lui Ion Ghica am înregistrat sinonimia *daraveră* – *afacere*, ca și la P.S. Aurelian: „bogăția nu stă în aur nici în argint, ci în industrie, în comerț, în înlesnirile de a produce mult și de a asigura *daraverile*” (p. 116); „Țările cu care România este în *daraveri* de comerț se clasază în privința esportului în

modul următor...” (p. 495); „centrul *afacerilor* celor mari” (p. 449); „*afacerea* a fost condusă cu un talent și cu uă inteligență cari le fac cel mai mare onor” (p. 450) (*Convorbiri economice*, 1879). Unii termeni vechi, care mai târziu au ieșit din uz, circulă astăzi ca nume de familie: *Bogasieru, Marchitan, Zarafu*.

În secolul al XX-lea se remarcă o dezvoltare amplă a metalimbajului economic în texte și în dicționare, crește sub aspect cantitativ numărul de termeni, iar sub aspect calitativ, se diversifică formele de exprimare ale terminologiei economice. Astfel, grație apariției unor realități economice noi și evoluției gândirii economice, continuă substituirea unor forme de termeni, acest „cumul de termeni reflectând cumulul de concepte” [9, p. 73].

Modernizarea terminologiei din domeniu este determinată și de sincronizarea cu terminologia internațională. **Împrumutul** reprezintă și în secolul al XX-lea un mijloc semnificativ de îmbogățire a inventarului terminologic economic, cf. *audit, bonificație, cartel, deflație, embargo, franciză, inflație, infrastructură, investiție, lichiditate, monopson, oligopson, privatizare, randament, recesiune, redevență, reflatie, rulaj, stagflație, stoc, subvenție, șomaj, tranziție, virament* ș.a. (DCEP).

De împrumuturile latino-romanice se detașează un grup numeros de termeni de origine engleză: *banking, barter, bearish, bond, boom, bullish, business, call money, chart, clearing/cliring, covering, drawback, dumping, duty-free, factoring, fixing, futures, goodwill, hedging, holding, input, jobber, know-how, leasing, lock-out, merchandising, open-market, output, outsider, panel, pay-back, pool, rating, renting, roll-over, sponsor, spot market, spot payment, stand-by, swap, swing, switch, trend* etc. (DCEP; Hoanță, *Economie*).

Unele anglicisme sunt dublate de termeni traduși: *insiders – inițiați, placing – plasare* (*ibid.*), mai ales în manuale: „tranzacții simultane sau *spot* (la vedere)”, „tranzacții *barter* (troc)”, „eșec al pieței libere (*market failure*)”, „rezultatele (*outputurile*) activității”, „căutare de rente (*rent-seeking*)”, „impozitul pe cetățean (*poll tax* sau impozitul pe cel care votează)” (Hoanță, *Economie*) sau dau naștere unor lexeme adaptate prin calchiere: *budgeting – bugetare, externalities – externalități* (*ibid.*). Bine cunoscutul termen *coș de consum* de asemenea constituie un calc după engl. *consumer basket*.

Termenii economici de origine engleză au o mare frecvență mai ales în unele articole din presa economică, dar și în documente oficiale (legi, regulamente, directive europene etc.).

O serie de termeni, deși par derivați sau compuși pe teren propriu, sunt adaptați fie după franceză, fie după engleză (sau au etimologie dublă): *mondoeconomie, macroeconomie, microeconomie, dereglementare, subproducție, supraproducție, superdividend, supraprofit*.

O formă inovativă de exprimare a terminologiei economice în secolul al XX-lea (absentă în secolul precedent) este reprezentată de numeroase **abrevieri**. În general, datorită internaționalizării, ponderea abrevierilor este în continuă creștere în lexicul actual, inclusiv în lexicul limbii române [v. 11, p. 37-52].

În limbajul economic, dintre cele trei tipuri de abrevieri cunoscute, predomină **siglele**, mai puțin **acronimele**, iar trunchierea, după cum se știe, este specifică exprimării orale sau gazetărești (cf. *nivel macro[economic]*).

Astfel, **siglarea** reprezintă o modalitate de abreviere prin juxtapunerea literelor inițiale ale cuvintelor ce formează un grup sintactic stabil, prin care iau naștere noi unități lexicale, numite **sigle**.

În terminologia economică românească se disting două categorii de sigle: (a) formate pe teren românesc sau adaptate după modele străine și (b) preluate din limba engleză (sigle de circulație internațională). Din prima categorie cităm *PIB = Produsul Intern Brut*, *PNB = Produsul Național Brut*, *TVA = taxa pe valoarea adăugată*, *SRL = societate cu răspundere limitată*, *AGA = adunare generală a acționarilor*, *SIF = societate de investiții financiare*, *IMM = întreprinderi mici și mijlocii*, *CAS = contribuții de asigurări sociale*, *FMI = Fondul Monetar Internațional*, *SME = Sistemul Monetar European*, *BERD = Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare* ș.a.

Siglarea este o metodă foarte importantă folosită în terminologiile actuale în general, iar în terminologia de marketing, în mod particular, deoarece reprezintă un tip special de sinonimie, care conferă statut de termen unor sintagme ce funcționează în cadrul terminologiilor.

Pentru a răspunde nevoii de economie în exprimare, terminologia ultimelor decenii se îndreaptă spre o formalizare puternică, procedeul garantând totodată univocitatea termenilor.

În terminologia de marketing se utilizează frecvent siglarea: *cod universal al produsului – CUP – cod de bare*; sintagma și sigla sunt utilizate preponderent în domeniu, iar expresia *cod de bare* este preferată în situații de comunicare informală, fiind prezentă și în discursul vulgarizat (în presă); *comunitate virtuală de brand – CVB*; *marcă comercială – TM* (siglă pentru *trademark*); *vânzare prin corespondență – VPC*; *publicitate la locul de vânzare – PLV*; *punct de vânzare (cu amănuntul) – POS (point-of-sale)*; *prag de rentabilitate – BEP (break-even point) – punct mort*.

Semnalăm echivalența perfectă dintre termenii complecși și siglele corespunzătoare acestora. Preferința limbajului de marketing pentru termeni sintagmatici a dus la necesitatea prescurtării lor.

Unele siglări sunt totale, adică fiecare element din structura termenului complex este exprimat doar prin inițiala lui (cum este cazul lui *CVB – comunitate virtuală de brand*), altele sunt parțiale, adică primul lexem din structura sintagmei se păstrează ca atare, iar celelalte se reduc fiecare la inițiala sa (*ofițer PR/manager PR*).

Astfel, putem afirma, conform accepției lingvisticii europene [12, p. 58], că siglele sunt sinonimele perfecte ale termenilor întregi pe care îi înlocuiesc din rațiuni de economie de mijloace în comunicarea specializată.

Analizând mai multe texte și dicționare specializate relevante, am constatat că ponderea cea mai ridicată în inventarul de termeni economici din secolul al XX-lea revine **unităților sintagmatice**.

Este vorba despre *sintagme fixe, relativ fixe și libere*, create pornind de la termeni vechi, reprezentând tradiția în domeniu, sau de la împrumuturi (majoritatea intrate în limba română în secolul al XIX-lea).

a. Sintagme cu termeni-pivot tradiționali: *CHELTUIELI – cheltuieli directe, cheltuieli indirecte, cheltuieli reale, cheltuieli economice, cheltuieli de capital, cheltuieli de exploatare, cheltuieli de personal, cheltuieli deductibile, cheltuieli nedeductibile, cheltuieli publice, cheltuieli reproductive*; *VENIT – venit brut, venit net, venit național, venit impozabil, venit din investiții, venit marginal*; *PREȚ – preț de cost, preț de echilibru, preț de emisiune, preț de monopol, preț de pornire, preț de producție, preț de răscumpărare, preț ferm, preț de piață, preț de consum*;

VÂNZARE – vânzare asociată, vânzare personală, vânzare silită, vânzare fără acoperire, vânzare la licitație, vânzare de soldare; BANI – bani de calcul, bani de credit, bani electronici; ÎMPRUMUT – împrumut pe termen lung, împrumut pe termen scurt, împrumut de conversiune, împrumut extern, împrumut intern, împrumut indexat, împrumut în loturi, împrumut cu opțiune, împrumut cu rată variabilă, împrumut în suferință, împrumut ipotecar, împrumut pentru nevoi personale ș.a. (DCEP; Hoanță, *Economie*).

b. Sintagme cu termeni-pivot neologici: ACȚIUNE – acțiuni autorizate, acțiuni de administrator, acțiuni gemene, acțiuni nominative, acțiuni la purtător, acțiuni ordinare, acțiuni preferențiale, acțiuni cotate; CAPITAL – capital angajat, capital autorizat, capital bancar, capital constant, capital fictiv, capital investit, capital nominal, capital de rezervă, capital de risc, capital social;

CREDIT – credit de consum, credit funciar, credit ipotecar, credit furnizor, credit de refinanțare, credit revolving, credit rotativ, credit de scont, credit sezonier, credit stand-by;

ECONOMIE – economie dirijată sau economie de comandă, economie de piață, economie descentralizată, economie mixtă, economie competitivă; RATĂ – rata amortizării totale, rata rentabilității totale, rata dobânzii, rata de impozitare, rata consumului, rata de schimb, rata profitului, rata rentabilității capitalului, rata scontului, rata marjei brute, rata marjei nete;

Astfel, remarcăm că în limbajul economic contemporan termenii sintagmatici sunt preferați termenilor simpli, iar unii termeni economici sunt deosebit de productivi *sintagmatic* (v. *preț, acțiune, rată, credit*).

Apariția și formarea limbajului economic se confundă cu istoria economică a omenirii. După cum observa Hayek, "Comerțul, migrațiile, precum și amestecul și înmulțirea populațiilor, nu numai că au deschis ochii oamenilor ci, fără îndoială, le-au desferecat și limbile. Nu e vorba numai de faptul că neguțătorii întâlneau în mod inevitabil, și uneori, ajungeau să stăpânească limbi străine în cursul călătoriilor lor, dar acest lucru trebuie să-i fi forțat și să cugete la diferitele conotații ale cuvintelor-cheie (fie și numai pentru a evita jignirea gazdelor sau înțelegerea greșită a termenilor de negociere), prin urmare, ajungând să cunoască noi și diferite opinii despre cele mai elementare chestiuni".

BIBLIOGRAFIE

1. Busuioc I. L'Approche cognitive dans l'étude de la langue comme outil de communication. In: Dialogos, București, 2003, nr. 8, p. 11-18. [24, p.79]
2. Dubois [274, p. 107]), 274. Dubois J. Les problèmes du vocabulaire technique. In: Cahiers de lexicologie, 1966, vol. XVII, II, n° 9, p. 103-112.
3. Dumistrăcel [93, p. 47]. Dumistrăcel St. Lexic românesc. Cuvinte, metafore, expresii. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1980. 260 p.
4. [301, p. 37]: Hermans A., Vansteelandt A. Néologie traductive. In: Terminologies Nouvelles(Nouveaux outils pour la néologie), 1999, nr. 20, p. 37-43.
5. Busuioc M.M. Munca și răsplata ei. Secolele XVII-XVIII. Studiu de terminologie. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2002. 220 p.
6. DEX 1998 = *Dicționar explicativ al limbii române*. București: Academia Română, Univers Enciclopedic, 1998.

7. (CC, 439). CC = *Codul Calimachi* (1833). București: Editura Academiei Republicii Populare Române, 1958 (ediție critică bilingvă româno-greacă).
8. Aurelian 1967 = P.S. Aurelian. *Opere economice*. București: Editura Academiei RSR, 1967.
9. Ion Ghica. *Convorbiri economice*. Bucuresci: Editura Librăriei Socecu & Comp.,1879 (ediția a treia).
10. Toma A. Terminologia matematică. În: A. Bidu-Vrânceanu (coord.), Terminologie și terminologii. București: Editura Universității din București, 2010, p. 73-98.
11. Stoichițoiu Ichim A. Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate. București: Editura ALL, 2001. 160 p.
12. Lerat P. *Les langues spécialisées*. Paris: PUF, 1995. 201 p.
DCEP = Dicționarul complet al economiei de piață. București: Societatea Informația, 1994.